

ЧУДНИЯТЪ ОСТРОВЪ

Черноморци знаят островчето си Анастасия. То прилича на калаяк, хвърлен въ бургаския залив. Може би, високи и сизиеви оварко нйвога, продават кропки оварци въ чужда земя, на път към родни бръгове, е бидя погълнати отъ черногорнитъ вълни и вкоченени отъ морската вода. Уловила го съ змийсон очи, владела се въ сребринти коси...

Семашъ гробъ е островтъ и параклисъ върху каменитъ срѣдъ морето напоина лиза та смъртъ на оварци. А нощта, тамъ блещува свѣтлината на лупелозалеца, като сайци, залезена отъ немчината рѣка на духъ боини. И щомъ лунаватъ вѣтрове, нощи зещи хѣрцатъ надъ вълнитъ и стигатъ до бръговетъ. Може би, нйвои буди за животи оварци и той надува кавалъ, весели подвизни хубавени, но цѣлуватъ отъ синьокъ сирена, отново се преравря на камъкъ. Въ този нигъ морето издава най-високи вълни и горко на рибари по открити вода. . .

На островчето има параклисъ, останалъ отъ нйвокавези богата манастиръ. Щърканиче е глуга, напусната отъ хората и нийно не мари светата обител, а морскитъ вѣтрове — бѣно я рушатъ. Сега не пали палепо казватъ старцитъ, громятъ палеци, крѣто живи на бръга, победени отъ електрическа автомата, агъвадени въ островната кула. Само бѣлитъ птици на морето играятъ, както винаги си играли надъ вълнитъ и санватъ изъ скалитъ левоинци. А нощенъ, при луна, когато въ далечинитъ потъне и последната ница вода на островчето променя тихозвучни канбана и въ бѣла одежда къмъ параклиса приближава покровителката, света Анастасия. Старцитъ морци, които си намиралн пристани на острова, разказватъ колко хубава е та и колко добри и кропки си очитъ ѝ.

Може би, укорени въ зкрити на корабитъ презъ деня, та почива въ параклиса до полунощи. И ако нйвои е запалили сайци предъ иконата ѝ, светината сбора чайкитъ и летва съ тѣлъ надъ водитъ. А на зарницта, вончи рибари се връщатъ къмъ бръга съ добъръ докъ. . .

Черноморци шепнатъ съ радостъ за чудото и показватъ на всѣки странникъ островчето. Ето, казватъ морскитъ, тамъ е заключено нашето щастие. . .

Преди тисъщи години изтъ морето синтели размирни иновѣрци, които нападвали бръговетъ и грабела съ трудъ спечеленото отъ

рибари и оварци. А гребени вършмал и на открито море. Дебнали корабитъ отъ Константиноградъ до Несебъръ и свирестуваели въ нападениата, проливали кръвъ на деца и девци, а богатствата продавали на изтокъ, дѣто живали въ разгулъ и нечистоплътни.

Пиратитъ отдавна слушали за богатствата на манастиря Са Анастасия, но винаги, когато приближавали островчето, силна буря възпирала пъкленн занисли и тѣмнитъ платнокодъ бързо напушала залива.

Презъ вса луна нощи, при тихо море, пиратитъ отново решили да нападнатъ манастиря. Никакъвъ вѣтрещ не смущавалъ вълнитъ, които съмно бѣли нйвони грини по островнитъ скали. Безумно опанение свѣтло въ очитъ на разбойникитъ, които съ мощни рѣще гребели къмъ бръга. И ето, нигъ, тѣ ще приближатъ, но старцитъ егумени на манастиря ги забелязали, санвалъ монаскитъ и топла молитва се възнесла къмъ небето. Залъллини облачето, сплели си и трепналь съ крило смети Изи. . . Буря разлютава водитъ и отъ тѣмнина небосклона по дѣлтна стѣмба слѣзла кроктококата света Анастасия. Нейникъ топълъ гласъ изпълнилъ пространството:

— Непослушни на Бога, зми за хоретидьго Ви тѣрѣтъ небо! Вие нйва да стѣните на благословения островъ, защото ще се превърнете на камъкъ! . . .

Развадени съ небосклона. И последната вълна се стопила. Сирили се вѣтроветъ въ безвни и месечно канджяль очи къмъ звездитъ. На изтокъ, въ политъ на островчето, ноникали нови смали Гемната и разбойникитъ били вменени. . .

И днесъ, тѣзи скали стоятъ край острова и спонетъ чудото на светата. Птицитъ не казватъ тамъ. Пронйвизни си, та по тѣлъ и волорасли не почиватъ. И човѣшки хранъ не стѣва и лодка не спира тамъ за отпора на гребцитъ. А въ параклиса е тихо, санатъ нийнога бури не си вкисли небеса и вълни. Иконата на светата покровителка тѣжно гледа всѣки смиренъ, дошелъ отъ любовитво или напусналъ бръга за отпора въ самотата и отъ очитъ ѝ искри неземена обича. . .

И само старъ морскъ, позналъ силата на морето и благодѣлѣ на островния заедокъ, ще се поклони и ще запали тѣмъ вошеника. Дълго та ще гори и нейни пламъкъ ще бидатъ знакъ за благословено плугуване.

Стефанъ Станчевъ

